

Skrytá história štyridsiateho verša – číslo devätnásť

Druhé beda – šiesta časť

Jeff Pippenger

2026-07-20

Knihy Daniel a Zjavenie sa navzájom dopĺňajú, čo znamená, že spolu dosahujú svoju úplnosť.

„V knihe Zjavenie sa stretávajú a končia všetky knihy Biblie. Tu je doplnok ku knihe Daniel.“
Skutky apoštolov, 585.

Kráľovstvá biblického proroctva majú byť predmetom pozornosti študenta proroctva, lebo práve tam sú predovšetkým predstavené vonkajšie dejiny posledných dní.

„Oveľa lepšie je spoznať vo svetle Božieho slova príčiny, ktoré určujú vzostup a pád kráľovstiev. Nech mládež skúma tieto záznamy a vidí, ako bola pravá prosperita národov spätá s prijatím božských zásad. Nech študuje dejiny veľkých reformných hnutí a vidí, ako často tieto zásady, hoci boli opovrhované a nenávidené a ich zástancovia privádzaní do žalára a na popravisko, práve prostredníctvom týchto obetí zvíťazili.“ Výchova, 238.

Posvätné dejiny, či už ide o „veľké reformačné hnutia“ alebo o „vzostup a pád kráľovstiev“, sú v Božom slove otázkou života a smrti. Pavol zaznamenal v 2. Tesaloničanom, v druhej kapitole, že tí, ktorí nemilujú pravdu a ktorí následne prijímajú mocné poblúdenie, tak činia preto, lebo sa rozhodli odmietnuť posolstvo, ktoré Pavol v danom úseku označil. Tento úsek označuje vzťah pohanského Ríma k pápežskému Rímu, čo je zároveň vzťah Pergama a Tyatíry, a tiež vzťah železa a hliny, ako aj vzťah draka k šelme. Vzostup pápežského Ríma, predstavovaný Tyatírou, a pád pohanského Ríma, predstavovaný Pergamom, je pravdou, ktorú tí, čo prijímajú mocné poblúdenie, nenávidia.

V milleritských dejinách sa spor medzi milleritmi a protestantmi, ktorý sa dostal na priekopnícky graf z roku 1843, týkal toho, aká historická mocnosť je vo verši štrnásť jedenástej kapitoly Daniela predstavená ako „lupiči tvojho ľudu“. Boli tými lupiči vzostup pohanského Ríma, ako tvrdili milleriti, alebo pád Seleukovcov, ako tvrdili protestanti?

„Každému národu, ktorý vystúpil na javisko dejín, bolo dovolené zaujať svoje miesto na zemi, aby sa ukázalo, či splní zámer ‚Strážcu a Svätého‘. Proroctvo sledovalo vzostup a pád veľkých svetových ríš — Babylona, Médo-Perzie, Grécka a Ríma. S každou z nich, tak ako aj s národmi menšej moci, sa dejiny opakovali. Každá mala svoje obdobie skúšky, každá zlyhala, jej sláva pohasla, jej moc sa vytratila a jej miesto zaujal iný....“

„Zo vzostupu a pádu národov, ako je to jasne zjavené na stránkach Svätého Písma, sa majú naučiť, aká bezcenná je číra vonkajšia a svetská sláva. Babylon so všetkou svojou mocou a nádherou, akú náš svet odvtedy už nikdy neuzrel, — mocou a nádherou, ktoré sa ľuďom tej doby zdali také stále a trvalé, — ako úplne pomínul! Ako ‚kvet trávy‘ zahynul. Tak hynie

všetko, čo nemá Boha za svoj základ. Iba to, čo je spojené s Jeho zámerom a vyjadruje Jeho charakter, môže pretrvať. Jeho zásady sú jediné pevné veci, ktoré náš svet pozná.“ Education, 177, 184.

Biblické dejiny sú tým videním, o ktorom Šalamún povedal, že ak ho niet, ľud hynie. Milleriti rozpoznali a zvestovali sto päťdesiat rokov predstavených ako „päť mesiacov“ v deviatej kapitole Zjavenia, vo veršoch päť a desať, no neprenikli hlboko do dejín predstavených v deviatej kapitole Zjavenia. Správne určili päť mesiacov vo verši desať, no zjavne sa domnievali, že keďže verše päť a desať oba obsahujú výraz „päť mesiacov“, jednoducho to predstavuje zdôraznenie prorocstva o trápení predstaveného v oboch veršoch. Dnes možno ľahko preukázať, že keď verš päť predstavuje „päť mesiacov“, predstavuje sto päťdesiat rokov, ktoré sa začali smrťou Mohameda roku 632 a skončili sa roku 782 ponížením cisárovnej Ireny Byzantskej, čiže východorímskej ríše.

Pionieri mali pravdu vo svojom uplatnení desiateho verša na bitku pri Nikomédii 27. júla 1299 ako na začiatok stopäťdesiatich rokov, ktoré sa zavŕšili ponížením posledného Konštantína, ktorý vládol v Konštantínopole, 27. júla 1449. Riadok na riadok obdobie stopäťdesiatich rokov označuje celosvetový islam, predstavený tak prvým beda islamu Arábie, ako aj druhým beda islamu Turecka. Islam, ktorý ponížil cisára i cisárovnú spolu, takto označuje celosvetový islam dobývajúci kráľovstvo, ktoré pozostáva zo ženy, predstavenej Irenou, a z muža, predstaveného posledným Konštantínom.

Počas sto päťdesiatich rokov, ktoré sa končia ponížením Ireny, arabský islam preberá kontrolu nad oblasťou či územím Byzancie a zanecháva Irenu v takom ponížujúcom postavení, že bola prinútená tri roky platiť poplatok, okrem iných vynútených dávok. Keď došlo k poníženiu Konštantína posledného, označilo to začiatok štvorročného obdobia, ktoré sa končí obliehaním a zvrhnutím hlavného mesta východného Ríma. V oboch prípadoch to bol islam, pre Irenu arabský islam a pre Konštantína posledného turecký islam. V posledných dňoch celosvetový islam, predstavovaný dvoma svedkami arabského a tureckého islamu, predstavenými v prvom a druhom beda; najprv obsadí územie a potom hlavné mesto. Politický útvar posledných dní, predstavovaný Konštantínom východného Ríma, je symbolicky zosobášnený s náboženským útvarom posledných dní, predstavovaným Irenou východného Ríma. Výrazy politický a náboženský útvar používam preto, aby som vyjadril, že symbol obrazu šelmy sa objavuje najprv v Spojených štátoch a potom vo svete. Obraz šelmy je symbolickým manželstvom Konštantína a Ireny, ktorí sú obaja ponížení tým, že islamu strácajú svoje územie a hlavné mesto.

Ich manželstvo sa rozpoznáva zosúladením týchto dvoch dejín a bolo predobrazené manželstvom medzi Constantiou a Liciniom v roku 313, keď bol uvedený do platnosti Milánsky edikt, a symbolická cirkev Smyrny sa skončila a symbolická cirkev Pergamu sa začala. Tí, ktorých Pavol označuje za tých, čo prijímajú silné poblúdenie, odmietajú vidieť Pavlovo varovné posolstvo, ktoré zahŕňa odpadnutie skôr, než bude zjavený človek hriechu. Odpadnutie sa odohráva v dejinách Pergamu a človek hriechu bol zjavený v roku 538, keď sa začala cirkev Tyatír.

Nech vás nikto nijakým spôsobom nezvedie; lebo ten deň nepríde, kým najprv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia; ktorý sa protiví a povyšuje nad

všetko, čo sa nazýva Bohom alebo čo je predmetom uctievania, takže sa ako Boh posadí v chráme Božom a vydáva sa za Boha. 2 Tesalonickým 2:3, 4.

Dejiny východného Ríma poskytujú dve svedectvá o prorockej pravde, ktorá je tiež znázornená v symbolickom vzťahu východného Ríma k západnému Rímu. V tomto vzťahu západný Rím predstavuje cirkev a východný Rím predstavuje štát. Rím je spojením cirkvi a štátu, znázorneným ako železo a hlina v druhej kapitole Daniela.

Dôvod, prečo možno presvedčivo vidieť, že v posledných dňoch celosvetový islam vystupuje proti moci predstavenej ako spojenie cirkvi a štátu, pričom jej odníma územie i hlavné mesto, je podopretý ďalšími dvoma svedectvami z posvätných dejín deviatej kapitoly Zjavenia. Osman dobyl územie Nikomédie 27. júla 1299 a potom o dva roky neskôr, v roku 1301, dobyl aj územie Nicey. Jeho syn dobyl hlavné mesto Niceu v roku 1331 a ten istý syn dobyl aj hlavné mesto Nikomédiu po štvorročnom obliehaní, ktoré sa skončilo v roku 1337. Priekopníci vyznačili dátum 27. júl 1299 v súvislosti s Osmanom, no nikdy nevenovali pozornosť nasledujúcej bitke, bitke o Niceu, ako historickému druhému kroku pri ustanovení Osmanskej ríše. Dvadsiaty siedmy júl 1299 bol prvým krokom z niekoľkých krokov vedúcich k nedeľnému zákonu. Prvé dva kroky tureckého islamu označili začiatok prorockta, ktoré sa skončilo v roku 1449, potom opäť v roku 1840, potom znovu 11. septembra a potom opäť 31. decembra 2023.

Prvý z týchto dvoch krokov označil nielen začiatok sto päťdesiatich rokov, ale označil aj začiatok tridsiatich ôsmich rokov. Začal sa tým, že Osman obsadil územie Nikomédie, a skončil sa o tridsaťosem rokov neskôr, keď Osmanov syn po štvorročnom obliehaní v roku 1337 dobyl hlavné mesto Nikomédie. Číslo tridsaťosem predstavuje „povstanie“ a počiatkový krok, v ktorom Osman obsadil toto územie, označil povstanie tureckého islamu. V tomto prvom kroku trvajúcim tridsaťosem rokov označuje jeho záver „štvorročné“ obliehanie. V poslednom kroku sto päťdesiatich rokov prichádza poníženie a o štyri roky neskôr, v roku 1453, je dobyté hlavné mesto východného Ríma.

Či už to boli osmanskí Turci v roku 1453, alebo Osmanov syn, ktorý dobyl Nikomédiu v roku 1337 i Niceu v roku 1331, vo všetkých troch prípadoch každé hlavné mesto v určitom období dejín slúžilo ako hlavné mesto východného Ríma. Všetky tri línie označujú dobytie východného Ríma. Každá z týchto troch línií označuje, že islam najprv dobyl územie a potom hlavné mesto východného Ríma. Názov všetkých troch hlavných miest je totožný s názvom územia. Každá z týchto troch línií má odlišné historické postavy alfa a omega. Pri označovaní vzťahu cirkvi a štátu spolu s ponížením cisára i cisárovnej islamom prorocké poníženie spája ich línie so západným Rímom, ktorý bol takisto ponížený Konštantínom Veľkým, keď si v roku 330 zvolil Konštantínopol namiesto mesta Rím. Konečné poníženie západného Ríma prišlo v roku 476 s posledným cisárom a odvtedy ďalej rýchlo upadal.

Západný Rím vo vzťahu k východnému Rímu predstavoval cirkev; východ predstavoval štát. Poníženie na začiatku v roku 330, potom poníženie v roku 476, a potom v roku 782 a napokon znovu v roku 1449. Línia poníženia, začínajúca rozdelením kráľovstva, po ktorej v roku 476 nasledovalo poníženie stratou cisára, a teda aj ríše, aby napokon po nej islam priniesol poníženie

najprv územiu východu v roku 782 a potom hlavnému mestu východu v roku 1453.

Islam biblického proroctva vynáša na svetlo líniu východného aj západného Ríma a svetlo, ktoré dnes islam prináša, je v súlade s tým, čím bolo základné svetlo islamu pre milleritických priekopníkov, no zároveň ho ďaleko presahuje. Čas skúšky, ktorý sa začal v roku 2024 otázkou, kto sú „lupiči tvojho ľudu, ktorí uskutočňujú videnie“, bol alfou obdobia skúšky, a teraz na konci obdobia skúšky svetlo z témy islamu zo Zjavenia, deviatej kapitoly, pridáva svedkov západného a východného Ríma, ktorí nikdy neboli skúmaní až do týchto súčasných posledných dní.

Prorocké línie islamu, predstavené v deviatej až jedenástej kapitole, spájajú dejinné línie nachádzajúce sa vo veršoch desať až šesťnásť jedenástej kapitoly Daniela tým, že poskytujú svedectvá, ktoré sa spájajú s líniami už rozoberanými v týchto článkoch. No v rámci prorockého znázornenia vzostupu islamu sa nachádza aj vzostup hnutia milleritov i hnutia sto štyridsaťštyritisíc. Dve štvorročné obdobia, pevne umiestnené v časových proroctvách deviatej kapitoly Zjavenia a tvoriace ich súčasť, vydávajú svedectvo o štyroch rokoch od roku 1840 do roku 1844. V roku 1844 už prorocký čas nejestvuje, a preto je symbolické štvorročné obdobie vymedzené svojimi prorockými charakteristikami, nie časom. Prvé štvorročné obdobie označuje dobytie Nikomédie islamom, niekdajšieho východorímskeho hlavného mesta, v roku 1337, tridsaťosem rokov po tom, čo jeho otec dobyl toto územie. Druhé štyri roky označujú poníženie politických a náboženských vládcov Východného Ríma v roku 1449, spôsobené islamom, a tretie štyri roky označujú slávne zjavenie Božej moci, keď anjel, ktorý osvietil zem svojou slávou, zostúpil 11. augusta 1840.

Milleritské dejiny prvého a druhého anjela sú v súlade s dejinami tretieho anjela počas pečatenia stoštyridsaťštyritisíc. Toto záverečné dielo pečatenia je vymazaním hriechu; je spojením božstva s ľudstvom a odohráva sa počas vojny, ktorú prináša islam.

A otvoril bezodnú priepasť; a z priepasti vystúpil dym ako dym veľkej pece, a slnko i povetrie sa zatmelo od dymu priepasti. A z dymu vyšli na zem kobyľky; a bola im daná moc, ako majú moc škorpióny zeme. A bolo im prikázané, aby neškodili tráve zeme ani nijakej zeleni ani nijakému stromu, ale iba tým ľuďom, ktorí nemajú pečať Božiu na svojich čelách. Zjavenie 9:2-4.

Dokonalé naplnenie každého proroctva je v posledných dňoch, a tak tento úsek označuje spečatenie sto štyridsaťštyritisíc. Proroctvo o islame v Zjavení deviatej kapitoly poskytuje historický kľúč, ktorý v dejinách vrcholiacich 11. augusta 1840, keď bol islam zadržaný, spája do jedného celku najúplnejšie znázornenie moci, ktorá ustanovuje videnie. Od tohto bodu svedectvo Zjavenia deviatej kapitoly pokračovalo do desiatej kapitoly a do dejín prvého a druhého anjela. Potom v jedenástej kapitole náhle prichádza tretie beda pri nedeľnom zákone, čo je čas, keď sa začína mocné volanie tretieho anjela. Deviata kapitola je kľúčom islamu pri usporiadaní vzostupu a pádu kráľovstiev predstavených v Danielovi a v Zjavení. Desiata a jedenásta kapitola označujú skúsenosť sto štyridsaťštyritisíc múdrych panien. Deviata kapitola označuje symbol, ktorý ustanovuje vonkajšie videnie, a desiata a jedenásta kapitola označujú vnútorné videnie spojené s nasledovaním Baránka do Svätyne svätých.

Desiata kapitola Zjavenia sa otvára Kristom ako mocným anjelom, ktorý zostupuje s otvorenou knižkou. Táto udalosť sa naplnila 11. augusta 1840 pri závere proroctva Zjavenia deviatej kapitoly, ktoré označuje tristo deväťdesiatjeden rokov a pätnásť dní. Zjavenie desať označuje nasledujúce dejiny až po chvíľu, keď sa posolstvo stalo horkým v Jánovom žalúdku 22. októbra 1844. Štyri roky od 1840 do 1844 sa začínajú príchodom prvého anjela a končia príchodom tretieho anjela. Tieto štyri roky, ktoré nasledovali po naplnení 11. augusta 1840, boli predobrazené štyrmi rokmi od 27. júla 1449 do roku 1453 na začiatku tristo deväťdesiatichjedných rokov a pätnástich dní. Obe tieto štvorročné obdobia sú v súlade so štyrmi rokmi obliehania Nikomédie od 1333 do 1337. Symbolicky bol východný Rím dobytý islamom trikrát. Prvýkrát to bolo pri obliehaní Nikáje v roku 1331, potom pri štvorročnom obliehaní Nikomédie v roku 1337 a napokon pri obliehaní Konštantínopola v roku 1453.

Dioklecián právne rozdelil Rím na východ a západ v roku 293 a Konštantín prorocky rozdelil Rím na východ a západ v roku 330. Roku 395, po smrti cisára Theodosia I., bola ríša formálne a natrvalo rozdelená, keď odkázal východ a západ svojim dvom synom. Katolícka cirkev sa rozdelila na východ a západ v roku 1054 pri „veľkej schizme“. Rozdelenie bolo postupné, tak ako aj úpadok, ktorý po ňom nasledoval. Toto rozdelenie trvá až dodnes. Do päťdesiatich rokov od tohto dátumu začala západná cirkev v Ríme približne dvesto rokov križiackych výprav proti islamu. Západný Rím padol, keď v roku 476 stratil svojho posledného cisára. Východný Rím padol v roku 1453. Pápežský Rím padol v roku 1798. Pohanský Rím sa rozdelil na východ a západ v rokoch 293, 330 a 395. Pápežský Rím sa rozdelil na východ a západ v roku 1054. Sestra Whiteová označuje vzostup a pád kráľovstiev za základný referenčný bod pri štúdiu Božieho slova.

Kráľovstvá, ktoré sú z deviatej kapitoly Zjavenia vyvedené na svetlo dejín, posilňujú argument, že videnie ustanovuje Rím. Prorocká súvislosť medzi islamom a stoštyridsiatimi štyrmi tisícmi je dôkazom, že posolstvo polnočného volania, ktoré bolo predobrazené Kristom vchádzajúcim do Jeruzalema na osli, je predstavené časovým proroctvom, ktoré sa začalo v čase prvého beda, pokračovalo ďalej v druhej časti proroctva v druhom beda a dosiahlo svoje naplnenie v štvorročných dejinách, v ktorých sa milleritské hnutie prvého a druhého anjela začalo naplnením práve tohto proroctva. Proroctvo sa začalo symbolom „tridsaťosem a dva roky“ (1299 a 1301), pričom roky označovali vzostup islamu, a skončilo sa symbolom „tridsaťosem a dva roky“ (1838 a 1840), ktorý označoval vzostup milleritov.

V roku 1844, na konci štvorročného obdobia milleritov, ktoré bolo predobrazené obliehaním rokov 1333 až 1337 a rokov 1449 až obliehanie roku 1453, sa prorocký čas už nemal ďalej uplatňovať. Pozdvihnutie zástavy sto štyridsaťštyritisíc je priamo spojené s proroctvom, v ktorom je pozdvihnutý islam.

Júda, teba budú tvoji bratia chváliť; tvoja ruka bude na šiji tvojich nepriateľov; synovia tvojho otca sa ti budú klaňať. Júda je levíča; od koristi, môj synu, vystúpil si. Skrčil sa, ľahol si ako lev a ako starý lev; kto ho zobudí? Žezlo sa nevzdiali od Júdu ani zákonodarca spomedzi jeho nôh, dokiaľ nepríde Šílo; a jemu bude patriť poslušnosť národov. Svoje osliatko priväzuje k viniču a žriebä svojej oslice k ušľachtilej réve; svoje rúcho perie vo víne a svoj odev v krvi hrozna. Jeho oči budú tmavé od vína a jeho zuby biele od mlieka. 1. Mojžišova 49,8–12.

Sto štyridsaťštyri tisíc dokonale odráža Kristov charakter a Kristus je okrem iných symbolických zobrazení „výborný vinič“. Izmael je v Genezis 16:12 označený za „divého“ človeka.

A bude to divý človek; jeho ruka bude proti každému človeku a ruka každého človeka proti nemu; a bude bývať pred tvárou všetkých svojich bratov.

Slovo preložené ako „divý“ je divý arabský osol. Kristovi predstavitelia v posledných dňoch jazdia na posolstve divého arabského osla, osla, na ktorom Kristus vošiel do Jeruzalema, osla, ktorý napokon prehovoril po tom, čo ho Balám udrel tretí raz. Poslovia, ktorí ohlasovali posolstvo, ktoré v roku 1840 zmocnilo posolstvo prvého anjela, nevideli v tých istých prorockých dejinách, kde sa nachádzalo posolstvo, ktoré zmocnilo toto hnutie, príslušné a dôležité stopäťdesiatročné proroctvo. Nevideli ani dve štvorročné obdobia v tom istom časovom proroctve, ktoré predobrazovali dejiny od roku 1840 do roku 1844. Lev z kmeňa Júdovho teraz otvára svetlo zo „starých chodníkov“, ktoré ešte nikdy predtým nebolo videné, a je to svetlo, ktoré je v súlade s tým svetlom, ktoré sa otvára od 31. decembra 2023. Odstraňuje akékoľvek pochybnosti o tom, či je to islam, ktorý zasahuje Nashville. Toto svetlo osvetľuje symbol Ríma, čím sa stáva výrokom omega k alfa sporu v roku 2024 o lupičoch tvojho ľudu, a je zároveň aj symbolom omega v spore o ten istý symbol v dejinách milleritov. Ukazuje, že islam časových proroctiev zo Zjavenia 9 je vonkajším posolstvom počas vnútornej histórie času pečatenia stoštyridsaťštyritisíc. Túto skutočnosť učíme už nejaký čas, no teraz ju možno preukázať na jednej línii, ktorá sa začína v Zjavení 9 a končí v Zjavení 11. Tretie štvorročné obdobie spojené s časovým proroctvom islamu, ktoré sa naplnilo od roku 1840 do roku 1844, znázorňuje čas pečatenia stoštyridsaťštyritisíc. Pri veľkom zemetrasení zo Zjavenia 11 je stoštyridsaťštyritisíc pozdvihnutých ako zástava.

V Ezechielovi tridsaťsedem je vzkriesenie Božieho ľudu ako vojska dvojstupňovým procesom, ktorý bol predobrazovaný stvorením Adama. Najprv bol Adam utvorený z hlíny, potom doň Kristus vdýchol dych života. V Ezechielovi prvé proroctvo utvára mŕtve telá, ale tie sú stále mŕtve. Potom sú štyri vetry vdýchnuté na telá a ony povstávajú ako mocné vojsko. Číslo tridsaťosem a štyridsať predstavujú tieto dva kroky.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v týchto témach.

Potom bol židovský sviatok a Ježiš vystúpil do Jeruzalema. V Jeruzaleme je pri Ovčej bráne rybník, ktorý sa po hebrejsky volá Bethesda a má päť stĺporadií. V nich ležalo veľké množstvo chorých: slepých, chromých, ochrnutých, ktorí čakali na pohyb vody. Lebo anjel zostupoval v určenom čase do rybníka a rozvíril vodu; a kto po rozvírení vody vošiel prvý, uzdravel sa, nech ho trápila akákoľvek choroba. Bol tam istý človek, ktorý mal chorobu tridsaťosem rokov. Keď ho Ježiš videl ležať a vedel, že je už dlho v tom stave, povedal mu: Chceš ozdraviť? Chorý mu odpovedal: Pane, nemám človeka, ktorý by ma, keď sa voda rozvíri, spustil do rybníka; ale kým ja prichádzam, iný zostupuje predom mnou. Ježiš mu povedal: Vstaň, vezmi si lôžko a choď. A hneď človek ozdravel, vzal si lôžko a chodil. A v ten deň bola sobota. Ján 5:1–9.

Teraz vstaňte, povedal som, a prejdite cez potok Zered. A prešli sme cez potok Zered. A čas, za ktorý sme prišli od Kadešbarney, až kým sme neprešli cez potok Zered, bol tridsaťosem rokov, dokiaľ nevyhynulo spomedzi tábora celé pokolenie bojaschopných mužov, ako im

Hospodin prisahal. Deuteronomium 2:13, 14.